

၃ ည ၀၆

ပုညစင်

အယောင်ဆောင်သတို့သမီး

(၁)

“တီးတောင် . . .တီးတောင်”

မနက်စောစောစီးစီး ထမြည်လာသော လူခေါ်ဘဲလ်အသံက
နေလုလင်၏ မွေးနေ့ မနက်ခင်းကို ဇိမ်ပျက်အောင် နှောင့်ယှက်လိုက်ပါသည်။

“ကျွတ် . . . စောစောစီးစီး ဘယ်သူများပါလိမ့်ကွာ”

အပြင်မှာ မိုးတွေလည်း သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေခဲ့သည်။

ညဦးပိုင်းကတည်းက တစ်စုံစီစုံစွာနေသော မိုးဟာ သန်းခေါင်လောက်မှာ
ထစ်ချုန်းသံတွေပေးကာ သည်းသည်းထန်ထန် ရွာချခဲ့သေးသည်။ ခု
မနက်ပိုင်းရောက်တော့လည်း ထပ်ရွာနေပြန်ပြီ။

ခုလို မိုးသည်းညမျိုးဆို အိပ်ရာထဲမှ ကွေးလို့ကောင်းမှကောင်း . . .

မိုးအရမ်းရွာနေတာမို့ မနက်စောစောစီးစီး ဘုရားလည်း မသွားချင် . . .။

ညတုန်းကလည်း အိပ်ရာဝင်နောက်ကျခဲ့တာမို့ ဒီအနက်တော့ အိပ်ရေးဝဝအိပ်ဖို့သာ
အာရုံထဲမှာ ရှိခဲ့တာပင်။

နေလုလင်က မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး ခုတင်ဘေး စားပွဲပေါ်က

ဖုန်းကို ယူကြည့်မိ တော့ ခုမှ မနက် ၉ နာရီခွဲရှိပြီ။

အင်း . . . သူများတွေအတွက်တော့ ဒီအချိန်ဟာ မစောဘူးပေါ့။

ဒီလိုပိတ်ရက်မျိုးမှာ မနက် ၁၁ နာရီလောက်မှ ထချင်သော ကိုယ့်အတွက်တော့
စောနေပါသည်။

နေလုလင်က တစ်ဖက်ခုတင်ပေါ်မှာ ခပ်စန့်စန့်အိပ်နေသော ညီဖြစ်သူ မိုးလုလင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒင်းကတော့ ဘဲလ်မြည်သံတောင် မကြားနိုင်လောက်အောင် အိပ်ပျော်နေ ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . မောင်မိုး . . . ထ . . . ထ . . . တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်ဦး ဟေ့ကောင် . . .”

နေလုလင်က အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် လှမ်းပြောသော်လည်း ညီက မနိုး . . . ။

“ညီညီ . . . ဟေ့ကောင် . . . ထပါဆိုကွာ”

နေလုလင်က မောင်မိုး နားနားကပ်ကာ အော်လိုက်တော့မှ မောင်မိုးက ဆတ်ခနဲ တွန့်သွား ကာ . . .

“ဟာ . . .ကိုကို . . . ဘာလုပ်တာလဲဗျ။ နားကို အူသွားတာပဲ”

“မင်းက ဆင်အော်မနိုး ဖြစ်နေလို့ နားနားကပ်အော်ရတာ ပေါကွ၊ ဘဲလ်မြည်သံတောင် မကြားလောက်အောင် မျောစန့်နေလိုက်တာများ၊ မင်းရဲ့ အအိပ်စွမ်းရည်ကိုတော့ ငါတကယ် လက်ဖျားခါတယ် သိလား၊ တိုက်ပွဲကြားက တောင်ကုန်းတစ်ခုမှာ သွားထားရင်တောင် မင်းက ပျော်အောင်အိပ်နိုင်မယ့် ကောင်မျိုး၊ အအိပ်ကို ပုတ်တယ် . . .”

“ကိုကို လာရစ်မနေနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ညက ကားဆက်နေရတာ ဗျ၊ မနက် ၄ နာရီလောက် မှ အိပ်ရတာ ၊ ကျွန်တော့် နှိုးခိုင်းနေမယ့်အစား ကိုကိုဘာသာ သွားဖွင့်လိုက်ပါလား”

“ငါ့မှာ ဒီအချိန်လာမယ့် ဧည့်သည်မရှိဘူး ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဧည့်သည်ပဲဖြစ်မှာ . . .၊ မင်းပဲ သွားဖွင့် . . .”

“ကျွန်တော့်မှာလည်း ဒီအချိန် လာမယ့်ဧည့်သည် မရှိဘူး”

“ကျွတ် . . . မွေးနေ့ မနက်လေးမှာ မိုးအေးအေးနဲ့ ဇိမ်ယူကွေးချင်ပါတယ် ဆိုမှကွာ . . .”

“ဟင် . . .ဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ ကိုကိုမွေးနေ့လား”

“ကိုယ့်အစ်ကို မွေးနေ့တောင် မှတ်မထားတဲ့ ကောင်၊ မင်းကို ဒီနေ့ ဘာမှ မကျွေးဘူး မှတ် . . .”

“ကိုကို ဘာမှ မကျွေးရင် ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မပေးဘူးမှတ် . . .”

“မင်းက ငါ့မွေးနေ့ကို ဘာများပေးဖူးလို့တုန်း၊ ငါ့ဆီက ကပ်စားဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတဲ့ ကောင်က များ . . .”

“ကိုကို တွဲနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေ အများကြီး ရှိတာပဲ၊ သူတို့ပေးမှာပေါ့၊ ညီအစ်ကိုချင်း က ဒါတွေ မလိုပါဘူး၊ ဟုတ်ဘူးလား ဟဲ . . . ဟဲ . . .”

“တီးတောင် . . .”

“ဟော . . .ဘဲလ်မြည်ပြန်ပြီ၊ သွား . . သွား . . . ကိုကိုပဲ သွားဖွင့်လိုက်၊ ကိုကိုကောင်မ လေး တစ်ယောက်ယောက် မွေးနေ့ wish လာလုပ်တာ ဖြစ်မယ် . . .”

“ဘယ်ကောင်မလေးမှ ငါ့မွေးနေ့အမှန်ကို မသိဘူး ဟေ့ကောင် . . .”

“ကိုကို ညာထားတယ်ပေါ့ . . .”

“အေး . . .လွဲပြောထားတာ၊ ငါ့မွေးနေ့ မဟုတ်ဘဲ ပန်းစည်းတွေ၊ လက်ဆောင်တွေ ရနေ တာကြာလှပေါ့၊ ဒီနေ့တော့ ဘယ်ကမှ လာစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ မွေးနေ့ဆို အေးဆေးနေချင်လို့ လမ်းရှင်းထားတာ . . .”

“ကိုကို ကောင်မလေးတွေ သနားစရာဗျာ”

“ကောင်မလေးတွေကို သွားသနားရင် ငါပဲ နာသွားမှာပေါ့ကွ၊ မင်း

အထာတွေ နားမလည် ပါဘူးကွာ၊ ကိစ္စတိုင်းမှာ သူ့အထာနဲ့သူ ရှိတယ်ကွ ...”

“အင်း ...သင်ယူရဦးမယ်၊ ခုတော့ အိပ်ပြီဗျာ ...၊ ဘယ်သူလာလာ ကျွန်တော့်ကို မနှိုးနဲ့ ...”

“ကာလနဂါးကောင်”

နေလုလင်က ညီဖြစ်သူကို တစ်ချက် ဆောင့်ကန်လိုက်ပြီး ညီဝတ်ထားတဲ့ ညဝတ်ဘောင်း ဘီတိုကို အောက်ဆွဲချလိုက်တော့ တင်ပါးလုံးကလေးတွေ တစ်ဝက်လောက် ပေါ်လာပါသည်။

“ကိ ... ကိ... “

နေလုလင်က အာခေါင်နှင့် လျှာထိကာ တကိကီရယ်ရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ မောင်မိုးတစ်ယောက်ကတော့ ဖင်တစ်ဝက်ပြောင်ကာ အိပ်ကျန်နေခဲ့ပါသည်။

နေလုလင်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ၃ နှစ်ပဲခြားတာမို့ သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းဖြစ်နေခဲ့ တာပင်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ အလုပ်လုပ်ကြတော့လည်း အတူတူပင်။ မိဘတွေ လက်ထက် တုန်းက ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီထောင် ကာ အောင်မြင်ပြီး တော်တော်လေး စီးပွားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ နောက် ရုပ်ရှင်တွေ သိပ်ခေတ်မကောင်းတော့ချိန်မှာ မာမီတို့က ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းကို နားထားပြီး တခြား စီးပွားရေးဘက် ပြောင်းလုပ်ခဲ့ကြတာပင်။

နေလုလင်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ဒီလုပ်ငန်းမှာ ဝါသနာပါမှန်းသိကြတော့ မိဘတွေ က ငွေအရင်းအနှီး ထုတ်ပေးကာ ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကို စလုပ်စေခဲ့ပါသည်။ မာမီတို့က ဟိုအရင် ရုပ်ရှင်ခေတ်ကောင်းမှာ အောင်မြင်ခဲ့ကြသူတွေမို့ ဒီဘက်ခေတ် အလုပ်လုပ်ရတာ

တွေကို စိတ်တိုင်းမကျတော့ဘဲ ငွေပဲ စိုက်ထုတ်ပေးကာ ဘာမှ
ဝင်မစွက်ဖက်တော့ပါ။ သို့သော် မာမီတို့ မိတ်ဆွေတွေက ဒီလောကမှာ များလှတာမို့
နေလုလင်တို့ အလုပ်ကို မခက်ခဲဘဲ စတင်နိုင်ခဲ့သည်။ အောင်လည်း
အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

မောင်မိုးက ဗီဒီယိုကားတွေကို ကိုယ်တိုင်လည်း ဖြတ်ပေးနိုင်သည်။
animation လည်း လုပ်နိုင်သည်။ မောင်မိုးက အငြိမ်သမား။ နေလုလင်ကတော့
ပေါင်းတတ်သင်းတတ် အပြော ကောင်းကောင်း လူမျိုးမို့ ဇာတ်ကားဖြစ်မြောက်ဖို့
စီမံခန့်ခွဲသည့်နေရာကို တာဝန်ယူရတာ ပင်။

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်လုံးဟာ ၃၅ လမ်း ရုံးခန်းရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာပဲ
အိပ်ဖြစ်နေကြကာ အိမ် ကိုတော့ တစ်ပတ်တစ်ရက်လောက်ပဲ
ပြန်အိပ်ဖြစ်ကြသူများပင်။

အောက်ထပ်ဟာ ရုံးခန်းဆိုသော်လည်း ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာတော့
အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာမည့် သူလည်း မရှိတတ်ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေ လာမယ်ဆိုလည်း
ဖုန်းတော့ ကြိုဆက်ကြသေးတာပင်။

နေလုလင်က အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာကာ အောက်ထပ် ဝင်ဝထွက်ဝ
တံခါးဆီသို့ လျှောက် လာသည်။ အခန်းက လုံနေတာတောင်
မိုးသံလေသံတွေကိုတော့ ကြားရတုန်းပင်။

သူအခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ အပြင်ဘက်က မိုးစက်တွေက
အတွင်းဘက်သို့ ဖြန်းခနဲ ပက်စင်လာသဖြင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း
ဆုတ်လိုက်ပါသည်။

အခန်းဝမှာ ခရမ်းဖျော့ရောင် လာဗင်ဒါ ပန်းစည်းကြီးကို
တစ်ဖက်ကပွေ့၊ ကိတ်မုန့်ဘူးကြီး ကို တစ်ဖက်က ကျိုင်း၊ အိတ်ကြီးကြီးကိုလည်း
စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားကာ ဆံပင်စတွေမှာ ရေစို စက်စက်ကျနေသူဟာ . . .

“ဟာဟေ့ကောင် . . .ကာရန် . . .”

“Happy Birthday ပါ ကိုနေ . . .”

“ဟေ့ကောင် . . .လာ . . .လာ . . . မြန်မြန်ဝင်၊ မင်းမှန်း မသိလို့ပါကွာ”

နေလုလင်က ဘုန်းကာရန်ရဲ့ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲကာ အခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်ပြီး တံခါးကို ခပ်မြန်မြန် ပြန်ပိတ်လိုက်ပါသည်။

“ဘုန်းကာရန်က သူ့ကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးပြလိုက်ရင်း . . .

“ကိုနေ . . . နေကောင်းတယ်နော်”

“အေး . . . ငါက ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ မင်းပဲ မကောင်းမှာ စိုးရတာ ပါ၊ ဒီလောက် မိုးတွေ ရွာနေတာကို ဒီအချိန်ကြီး လာစရာလားကွာ . . .”

“ကိုနေ့ကို အရင်ဦးဆုံး Birthday wish လုပ်ချင်လို့ပါ၊ ကျွန်တော့်အရင် ဘယ်သူမှ မဦးဘူး မဟုတ်လား”

“မဦးပါဘူးကွာ . . .၊ ဟိုကောင် မောင်မိုးတောင် ငါ့မွေးနေ့ကို မှတ်မိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ မင်း ဘန်ကောက်က ဘယ်နေ့က ပြန်ရောက်လဲ . . .”

“ခုပဲ ကိုနေ . . .”

“ဟင် . . .မင်း . . . လေဆိပ်ကနေ တန်းလာတာလား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“ဒါဆို ဒီပန်းတွေ . . . မုန့်ဘူးတွေကရော . . .”

“ဒါတွေက ဘန်ကောက်က ဝယ်လာတာ . . .”

“ဟား . . . လုပ်လိုက်ကွ၊ ဒီလောက်မဆိုးပါဘူး ကာရန်ရာ၊ မင်းနှယ် . . . ဒုက္ခခံလိုက် တာ . . .”

“ကျွန်တော် ဒုက္ခမခံရပါဘူး၊ ကိုနေ့ မွေးနေ့အတွက် ဝယ်လာတာပဲ၊ ပျော်တောင် ပျော်ပါ သေးတယ်... ကိုနေ့ရော မပျော်ဘူးလား...”

“ဪ... အေး... ပျော်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးပဲ ကာရန်...”

နေလုလင်က ဘုန်းကာရန် လှမ်းပေးသည့် ပန်းစည်းနှင့် ကိတ်မုန့်ဘူးကို လှမ်းယူရင်း နည်းနည်းတော့ ရယ်ချင်သွားရပါသည်။

ဒီကောင်လေး ကိုယ့်ကို ဖားတာ နည်းနည်းတော့ လွန်လွန်းသည်။

ဘုန်းကာရန်ဟာ မင်းသားရူးကလေး...။ မင်းသားဖြစ်ချင်လွန်းလို့ မြန်မာပြည်က မခွာ နိုင်သေးသူပင်...။

ကာရန်တို့ မိသားစုဟာ နေလုလင်တို့ မိသားစုထက်တောင် ချမ်းသာသေးသည်။ ကာရန် မိဘတွေဟာ ယိုးဒယားမှာပဲ နေထိုင်ကာ ကျောက်မျက်ရတနာဆိုင်တွေ ဖွင့်ထားနိုင်ကြသည်။

ကာရန် တစ်ယောက်ကတော့ မိဘ စီးပွားရေးကိုလည်း စိတ်မဝင်စား၊ အနုပညာဘက်ကိုပဲ အားသန်ကာ မော်ဒယ်သင်တန်းတက်၊ အကသင်တန်းတက်ပြီး အနုပညာလောကထဲကို ဝင်လာခဲ့ ပါသည်။

ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ လုပ်တဲ့ မော်ဒယ်ရှိုးတစ်ခုမှာ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာမို့ ကာရန်နှင့် စသိခဲ့ရ သည်။

ကာရန်ဟာ တော်တော်လေး ယဉ်ကျေးပါသည်။ မျိုးကောင်းရိုကောင်း၊ ငွေကြေးလည်း ပြည့်စုံချမ်းသာသူ၊ ပညာတတ် တစ်ယောက်ပင်...။

ကာရန်အရပ်က သိပ်အမြင့်ကြီးမဟုတ်၊ ၅ ပေ ၈ လက်မလောက်သာ ရှိပေမယ့် ကြည့်လို့ တော့ ကောင်းသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အမျိုးအစားက ယောက်ျားပီပီ ဗလရှိသည့် ခန္ဓာကိုယ်မျိုးတော့ မဟုတ်၊ ခြေလက်သွယ်လျကာ အရိုးအဆစ်မပေါ်ဘဲ ပြေပြေပြစ်ပြစ်နှင့် မိန်းမချော ချောသူပင်။ သူ့မျက်နှာပုံစံကလည်း မေးရိုးတွေ

ဘာတွေ သိပ်မထွက်ဘဲ သွယ်လျလျပါးလှုပ်လှုပ်နှင့် ကိုရီးယား မင်းသားကလေးလို ချောမွေ့သူ၊ အထူးခြားဆုံးကတော့ တော်ရုံမိန်းမသား အရှုံးပေးရမည့် ဖြူနု အုဖတ်နေသည့် အသားအရေပင်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရှိနေသည့် ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ထူထဲနက်မှောင် အပြားကြီးသည့် မျက်ခုံးမွေးတစ်မျိုးသာ ယောက်ျားဆန်ပြီး နှုတ်ခမ်း ဖုဖုထွေးထွေးက တော်ရုံ မိန်းမသား အရှုံးပေးရလောက်အောင် ပြေပြစ်လှပသည်။ နှာတံက သိပ်မလှသော်လည်း ခြုံကြည့် ရင်တော့ ပြေပြစ်ကြည့်ကောင်သော မျက်နှာမျိုးပင်။

မင်းသားဖြစ်ချင်သော ကာရန်ဟာ ပရိဂျူဆာနေလုလင်ကို စတွေ့ကတည်းက တရိုတသေ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။ နေလုလင်အတွက်တော့ ဒါမျိုးတွေ ကြုံရဖူးပေါင်းများပြီမို့ မဆန်းတော့ပါ။

ဘုန်းကာရန်က ပိုက်ဆံရှိသူပီပီ သူကိုယ်တိုင်လည်း အကောင်းစား တန်ဖိုးကြီး ဘရန်းဒက် ပစ္စည်းတွေ ဝယ်နိုင်သည်။ သူဈေးဝယ်ရင်လည်း နေလုလင်အတွက်ပါ ပိုဝယ်လာကာ မကြာခဏ လက်ဆောင်ပေးတတ်သူပင်။

ခုနောက်ပိုင်း သူ့တိုက်က ထွက်သည့် ဇာတ်ကားတွေမှာ ကာရန်ကို အလျဉ်းသင့်ရင် သင့် သလို ထည့်သုံးဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အဓိကကျသည့် ဇာတ်ကောင်နေရာမျိုးမှာတော့ သုံးလို့မရသေးပါ။ ကာရန် အားနည်းချက်က ရုပ်ပြသာ လှပေမယ့် သရုပ်ဆောင်တာ ‘ကြောင်’ နေခြင်းပင်။ အသံ အနေအထားကလည်း သိပ်အဆီအငေါ် မတည့်သေးပါ။

“ကိုနေ . . .ကျွန်တော်လာတာ ကိုနေ အိပ်ရေးပျက်သွားတယ် ထင်တယ်။ ဆောရီးပါ ကိုနေ . . .”

“အေး . . .အိပ်ရေးတော့ ပျက်တာပေါ့ကွာ၊ ငါက ဒီလို မိုးအေးတဲ့ ပိတ်ရက်မျိုးဆို ၁၂ နာရီ ထိုးတာတောင် အိပ်ရာက ထချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း သတိတရ wish လာလုပ်တာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်

ဒီလောက်ကြီး မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါက တစ်ခါတစ်လေ ငါ့မွေးနေ့ တောင် ငါ့မေ့ချင်ချင်ရယ်၊ မွေးနေ့ဆိုလည်း ဒီလိုပဲ အမှတ်တမဲ့ ဖြတ်သန်းနေကျပါ။ မွေးနေ့ပွဲတွေ ဘာတွေ လုပ်ဖို့လည်း ဝါသနာမပါပါဘူး၊ ကဲ . . . လာ . . . အပေါ်သွားရအောင်၊ မင်းလည်း မိုးရေ တွေ စက်စက်ကျနေတာ၊ အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦး၊ အပိုပါတယ် မဟုတ်လား”

“မပါဘူး ကိုနေ . . . “

“မင်း ဘန်ကောက်က လာတာဆို၊ အဝတ်အစား မပါဘူးလား”

‘ကျွန်တော်က အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုပဲ သွာလာနေကျလေ၊ အဝတ်အစားတွေက ဘန်ကောက်က အိမ်မှာရော၊ ဒီက အခန်းမှာပါ ရှိနေတာ . . .’

“ဪ . . . အေး . . . ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါဆိုလည်း ငါ့အဝတ်တစ်စုံ ယူလဲထားလိုက်လေ . . .”

“အပေါ်မှာ ကိုနေ တစ်ယောက်တည်းလား . . .”

“မောင်မိုးလည်း ရှိတယ်လေကွာ၊ ကာလနဂါးက အိပ်နေတုန်း . . .”

နေလုလင်က အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာတော့ ဘုန်းကာရန်က နောက်မှ လိုက်တက်လာ သည်။

နေလုလင်က အခန်းထဲဝင်လာကာ အဝတ်ဗီရိုဆီ လျှောက်သွားပြီး ကာရန်ကို ပေးဖို့ အဝတ်တစ်စုံ ရွေးထုတ်၍ ကာရန်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ရင်း . . .

“ကာရန် ဝင်လာခဲ့လေကွာ . . .”

“ဟို . . . ဟို . . . ဟိုဟာ . . .”

ကာရန်က အခန်းထဲကို ဝင်မလာ၊ အခန်းဝမှာပဲ ရပ်တန့်ကာ မိုးလုလင် ခုတင်ဘက်သို့ မကြည့်ဘဲ မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနှင့် တဟိုဟို ဖြစ်နေသည်။

“ဟို . . . ဟိုမှာ . . . အဲဒါ . . . အဲဒါ . . . အုပ်လိုက်ဦးလေ . . .”

ကာရန်က အခန်းထဲကို ဝင်မလာ။ အခန်းဝမှာပဲ ရပ်တန့်ကာ မိုးလုလင် ခုတင်ဘက်ကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနှင့် တဟိုဟို ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . .ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟို . . .ဟိုမှာ . . .အဲဒါ . . .အဲဒါ . . . အုပ်လိုက်ဦးလေ”

ကာရန် လက်ညှိုးက မိုးလုလင် မှောက်အိပ်နေသည့် ခုတင်ဘက်ကို မရဲတရဲ ထိုးပြတော့မှ နေလုလင်က သဘောပေါက်သွားကာ . . .

“ဟား . . .ဟား . . . ဘာများလဲလို့၊ ယောက်ျားချင်းပဲကွ၊ အဲဒီ လောက် ရှက်စရာလား၊ အဲဒီ ကောင် မောင်မိုးက သူ့အိပ်ချင်ပြီဆို သူ့ဖင်ပြောင်နေတောင် သိတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ထား လိုက် . . . ဒီကောင်ကို တမင်နောက်ထားတာ၊ နေဦး . . . ဓာတ်ပုံရိုက်ထားလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးမှ ပုံလျှောက်ပြမယ်ဆိုပြီး ငွေညှစ်ရအောင် . . .”

နေလုလင်က လက်ထဲက အဝတ်တစ်စုံကို ကာရန်ဆီ ဖတ်ခနဲ လှမ်းပစ်ပေးပြီး ခုတင်ဘေး က ဖုန်းကို သွားဆွဲကာ မောင်မိုးရဲ့ ဖင်တစ်ဝက်ပြောင်ကို ဓာတ်ပုံတစ်ဖျပ်ဖျပ် ရိုက်လိုက်ပြီး တကိကိ ဖြစ်နေသည်။

နေလုလင် ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသည်အထိ ကာရန်က အခန်းထဲကို ဝင်မလာသေး . . .။

“ကာရန် . . .လာလေကွာ”

“ဟို . . .ကိုနေ၊ အရင် . . . အရင်အုပ်လိုက်ဦးလေ”

“ဟား . . .ဟား . . .မင်းက တစ်မျိုးပဲ၊ အေးပါ . . .အေးပါ အုပ်ပျံ့မယ်၊ မင်း ဒီလောက်ရှက် တတ်ပုံမျိုးနဲ့တော့ မင်းသားက ဖြစ်ဦးမယ်”

နေလုလင်က ရယ်မောရင်း ကာရန်က အခန်းထဲဝင်လာကာ သူ့အိတ်ကို ခုတင်ပေါ် လှမ်းတင်လိုက်ရင်း မောင်မိုးရဲ့ ဖင်ပြောင်ကို

စောင်နှင့်ဆွဲအုပ်ပေးလိုက်သည်။

“သရုပ်ဆောင်တဲ့ နေရာမှာတော့ ကျွန်တော် မရှက်ပါဘူး ကိုနေရာ၊ ဟိုတလောက ရိုက်တဲ့ အခန်းမှာ မင်းသမီးကို ဖက်လိုက်တာ အရမ်းများသွားလို့ ဒါရိုက်တာတောင် တားထားရတာ ပါ”

“အေးပါ . . အေးပါ . . . ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ . . .အဝတ်အရင်လဲ . . .”

“ဘယ်မှာလဲရမှာလဲ . . .”

“ဒီမှာပဲ လဲလေ၊ မင်းက ဘယ်သွားလဲချင်သေးလို့လဲ”

“ဒါဆို ကိုနေ အပြင်ခဏထွက်ပေး . . .”

“ဟ . . . ယောက်ျားချင်း ဘာဖြစ်လဲ . . .”

“ဟာ . . .လူရှေ့မှာ ကျွန်တော် အဝတ်မလဲတတ်ပါဘူး”

“ဘာလဲ . . . မင်းခန္ဓာကိုယ်မှာ လူအမြင်မခံနိုင်တဲ့ ပွေးတွေ ပဲတွေ အမာရွတ်တွေ ရှိလို့ လား၊ ငါဆွဲချွတ်ကြည့်မှာနော် ဟေ့ကောင် . . .”

“ဟာ . . .ကိုနေ . . .မလုပ်ပါနဲ့”

“ဟား . . . ဟား . . . နောက်တာပါကွ မင်းကလည်း၊ သွား သွား . . . ဟိုဘက် အခန်း လွတ်မှာ သွားလဲ၊ ဒီမှာလဲရင် မင်းလဲနေတုန်း မောင်မိုး နိုးလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မင်း ရေချိုး ချင်လည်း ချိုးလိုက်လေ”

ကာရန်က သူပေးသည့် အဝတ်တစ်စုံကို ယူပြီး တစ်ဖက်အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

နေလုလင်က တစ်ချက်သမ်းလိုက်ရင်း အိပ်ရာပေါ်သို့ ပက်လက်လှဲချလိုက်သည်။

“ဝါး . . . အိပ်ချင်ချက်က နိုင်းလောက်ရှိတယ်ကွာ၊ မင်း

ဝီရိယကောင်းတာက ငါ အိပ်ရေး မဝဘူး မောင်ကာရန်ရှေ့”

နေလုလင်က ခပ်တိုးတိုး ညည်းညူရင်း မျက်လုံးတွေကို မှေးပိတ်ထားလိုက်ပါသည်။

*

သူမှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည် ထင်သည်။

သူ့ရင်ဘတ်မှာ ရုစိရုစိ အထိအတွေ့နှင့်အတူ သူပြန်နိုးလာရသည်။

သူ့ရင်ဘတ် အင်္ကျီစကို ထိတွေ့ကိုင်သွယ်နေသလိုမျိုး။

ဝါးတားတား အတွေ့နှင့် သူဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ခပ်ခွာ ခွာအုပ်မိုးထားသော ကာရန်မျက်နှာကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟင် . . .ကာရန် . . .မင်း ဘာလုပ် . . .”

သူအိပ်ရာမှ ကြိုးထလိုက်သည်။ ကာရန်က သူ့ကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်နေရင်းက . . .

“ကြည့်လိုက်လေ . . .”

ဟု ပြောရင်း သူ့ရင်ဘတ် တစ်နေရာကို မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။

သူ့ကြည့်မိတော့ သူ့အင်္ကျီ ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်မှာ တွဲချိတ်ထားသော ကျောက်စိမ်း ရင်ထိုး သေးသေးလေးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူက ရင်ထိုးကိုပြန်ဖြုတ်ပြီး သေချာကြည့်မိသည်။ ဒေါင်းအမြီးနေရာမှာ ကျောက်စိမ်း အရည်ကောင်းလေးတွေ စီစီရီရီမြှုပ်ထားသော ရင်ထိုးက

တန်ဖိုးလည်း ကြီးမည့်ပုံ၊ လက်ရာလည်း မြောက်လှပါသည်။

“အဲဒါ . . .ကိုနေ့အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်”

ကာရန်က ကြည်လင်သော မျက်နှာကလေးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ရင်း ပြောသည်။

သူ သက်ပြင်းချမိရင်း . . .

“ကာရန် . . . မင်း စေတနာကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတာတော့ မပေးပါနဲ့၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ရင်ထိုးလည်း မလိုအပ်ပါဘူး”

“ဖက်ရှင်အနေနဲ့တော့ လိုအပ်တယ်လေ ကိုနေ၊ ကိုနေ တစ်ခါတစ်လေ တိုက်ပုံအနက်တွေ ဘာတွေ ဝတ်ပြီး ဒင်နာသွားတယ် မဟုတ်လား၊ အကယ်ဒမီပွဲ သွားရင်လည်း တိုက်ပုံဝတ်တာပဲ။ ခုခေတ်မှာ ယောက်ျားလေးတွေလည်း တိုက်ပုံမှာ ရင်ထိုးလေးတွေ ထိုးထိုးဝတ်တာပဲ၊ ကိုနေ တိုက်ပုံဝတ်ဖြစ်တဲ့အခါ ထိုးသွားပေါ့ . . .”

“တစ်ခါတစ်လေ ဝတ်တဲ့အခါ ထိုးဖို့ ယူထားပေါ့ . . .”

“မင်း ပစ္စည်းက ဈေးကြီးမှာကွ . . .”

“ဒါ . . . ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က ယူလာတာပါ”

“ဟမ် . . . မင်း ခိုးလာတာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းကို လက်ဆောင်ပေးမယ်ပြောပြီး ယူလာခဲ့တာပါ၊ ကျွန်တော့် ဆိုင်က ကျွန်တော်လိုချင်တာ ယူလို့ရတယ်”

“အေး . . . မင်းချမ်းသာတာတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတာ ယူတော့ ငါ ဝန်ပိမှာပေါ့ကွ၊ မင်းကို ငါပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်၊ မင်း စိတ်တော့ မဆိုးနဲ့၊ မင်း ဒါတွေ မပေးလည်း မင်းနဲ့ သင့်တော်တဲ့ ဇာတ်လမ်းရှိရင် ငါမင်းကိုထည့်ရိုက်ပေးမှာပါ၊ လောလော ဆယ်တော့ မင်း

အနေအထားက သရုပ်ဆောင်ပိုင်းမှာ နည်းနည်း လိုအပ်နေသေးတော့ . . .”

“ဪ . . .ကိုနေက အဲဒီ လို ထင်ထားတာလား . . .”

ကာရန်အသံက ခပ်အက်အက် . . .။ နေလုလင်ကို ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့တက်လာတာမို့ သူစကားမဆက်ဖြစ်။ အံ့မယ် . . . မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည် တွေ အိတ်တက်လာတော့လည်း မျက်ရစ်မပါတဲ့ မျက်လုံးအိမ်ကလေးက လှလာသလိုပါလား။ ဒီကောင် သရုပ်ဆောင်ခိုင်းရင်သာ မျက်ရည်က မထွက်တာ၊ ခုကျတော့ လွယ်မှလွယ်။

“ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဘူး ကိုနေ၊ ကမန်တော် ကိုနေ့ဆီက အခွင့် အရေးလိုချင်လို့ ဒါတွေပေးပြီး ဒီလိုတွေ လုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုနေ့ကို ကျွန်တော် တကယ် သိယောဇဉ်ရှိလို့ . . .”

“အေးပါ . . .အေးပါကွာ . . . ဆောရီးပါ၊ မင်း စိတ်ရင်းကို ငါနားလည်ပါတယ်၊ ငါကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောထားချင်တဲ့ သဘောပါ၊ ငါ ဒီလိုပဲ ပြောတတ်တာ မင်းလည်း သိပါတယ်။ စိတ်ထဲ မထည့်ပါနဲ့ . . .”

နေလုလင်က ကာရန်ပခုံးကို ပုတ်၍ နှစ်သိမ့်စကားဆိုရသည်။

“ကဲ . . .ဘယ်သူမှ မယူရင်တော့ ဒိုင်စားလိုက်တော့မယ်”

“ဟေ့ကောင် . . .”

မိုးလုလင်က ခေါင်းကုပ်ဖွကာ ထလာပြီး နေလုလင်လက်ထဲက ရင်ထိုးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလု လိုက်ပါသည်။

“မင်း . . .အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ဝင်မရှုပ်စမ်းနဲ့ မောင်မိုး၊ မင်းဘာသာ အိပ်စရာရှိတာ ဆက်အိပ် . . .”

“ဘယ်လိုလုပ် အိပ်လို့ရတော့မလဲ ကိုကိုရ၊ ကိုကိုတို့ပဲ လူနားလာပြီး ပကျိ ပကျိ ပြောနေ ကြတာကို၊ ဟား . . . ရင်ထိုးက လုံးဝ အလန်းပဲ၊ အတော်ပဲ . . .”

ရှေ့အပတ်ထဲ မင်္ဂလာဆောင် သွားစရာရှိတယ်။ ပိုးပုဆိုး အစိမ်းဝတ်မယ်၊
တိုက်ပုံအဖြူပေါ်မှာ ကျောက်စိမ်းဒေါင်းရုပ်ကလေး ထိုးမယ်၊
ကတ္တီပါဖိနပ်အစိမ်းလေး ဝတ်မယ်၊ လုံးဝ လန်းမယ်၊ ဒါ ငါယူလိုက်ပြီနော် ကာရန် . .
.”

“အဲဒါက ကိုနေ့ဖို့လေ ကိုမိုးရဲ့၊ ကိုနေ့အတွက်
ကျွန်တော်မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးတာ လေ”

“အေးပါ . . . သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူကမှ မယူချင်တဲ့ အတူတူ
ငါယူလိုက်တော့ မင်းလည်း ဒါနမြောက်သွားတာပေါ့”

“ဒါက ကိုနေနဲ့ပဲ လိုက်တာ၊ ကိုနေက ဗလကောင်းကောင်း
အရပ်မြင့်မြင့်ဆိုတော့ တိုက်ပုံ ဝတ်ရင်လည်း ခန့်တယ်လေ၊ ကိုမိုးက
ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နဲ့ လူငယ်စတိုင်လ်ဆိုတော့ တိုက်ပုံနဲ့ သိပ် မလိုက်ပါဘူး”

“ကိုကိုလည်း လူငယ်စတိုင်လ်ပါပဲကွာ၊ သူလည်း တစ်ခါတစ်လေမှ
တိုက်ပုံဝတ်တာပါ”

“ဒါပေမယ့် ဒါက မွေးနေ့လက်ဆောင်ဆိုတော့ . . .”

“မင်း . . . မျက်နှာကို လိုက်တာပါကွာ၊ ငါ့မွေးနေ့တုန်းကတော့ မင်း
မှတ်ဉာဏ်မမှတ်မိ၊ ဘာမှလည်း မပေးဘူး၊ မင်း ဖားချင်ရင် အတူတူဖား ဟော့ကောင်၊
သူလည်း ပရိုဂျူဆာ ငါလည်း ပရိုဂျူဆာ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်အတူတူပဲ၊ မင်း
သဘောပေါက်ထားဖို့က ငါက တည်းဖြတ်ပညာရှင်ဆိုတော့ ကိုကိုထက်ပိုပြီး
လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ မင်းပါတဲ့ ကားထဲက မင်းအခန်းတွေ ငါဖြတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရ
မလား . . . ပြော”

“ဟာ . . . မလုပ်ပါနဲ့ ကိုမိုးရာ၊ နောက်တစ်ခါ ကိုမိုးမွေးနေ့ကျရင်
လက်ဆောင် ကောင်း ကောင်းပေးပါ့မယ်”

“ဟား . . . ဟား . . . မကြောက်ပါနဲ့ကွ၊ နောက်တာပါ၊ မင်းက ကိုကိုကိုဆို ပိုကိုပိုလွန်းလို့ အမြင်ကတ်လို့ ပြောတာပါ”

မိုးလုလင်ကတော့ ကာရန်ကိုဆို စလို့ကောင်းကောင်းနှင့် စချင်နေသည့်သူမျိုးပင်။

“ဟာ . . . ကိတ်မုန့်ဘူးကြီးလည်း ပါတယ်ဟာ . . . ၊ အတော်ပဲ . . . ဘရိတ်ဖတ် ဆွဲရမယ်၊ ပြီးမှ ပြန်အိပ်မယ်၊ ကိတ်မုန့်တော့ စားလို့ရတယ် မဟုတ်လား . . . ဟေ့ကောင်”

“ရပါတယ်”

“အသံကိုက မကျွေးချင် ကျွေးချင် အသံမျိုး၊ မင်းတော့လား . . .”

မိုးလုလင်က ကာရန်ပါးနားကို လက်သီးကပ်၍ လှမ်းတွန်းလိုက်တော့ ပူခြစ်နေသော ပါးပြင် ရဲ့ အပူက သူ့လက်ကို ကူးစက်လာပါသည်။

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင် မင်း ကိုယ်တွေပူနေတာလား၊ ကိုကို ဒီမှာ လာစမ်းကြည့်ပါဦး . . . ဒီကောင် ဖျားနေလား မသိဘူး”

နေလုလင်က ကာရန်နဖူးကို လာစမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟာ . . . ဟုတ်တယ်ကွ၊ ကာရန် မင်းတော့ ဖျားပြီထင်တယ်၊ မိုးရွာကြီးထဲလာတာကိုးကွ၊ မင်းက . . .”

“မိုးမိလို့ ဖျားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘန်ကောက်က လာကတည်းက ဖျားနေတာ . . .”

“မင်း . . . ဖျားနေတာတောင် ငါ့မွေးနေ့မိအောင် ပြန်လာတယ်ပေါ့ . . .”

“နည်းနည်းပါးပါး ဖျားတာပါ ကိုနေ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အေးဆေးပါ . . .”

.”

“မင်းကွာ . . . ကာရန်ရာ . . .”

ကာရန်က အပြုံးမပျက်ပေမယ့် မျက်နှာကလေးနီမြန်းကာ ကာရန်မျက်နှာက အဖျားသွေး ကြောင့် ဖောင်းအစ်အစ်ကလေးဖြစ်နေမှန်း သတိထားမိရသည်။

ကာရန်ဟာ ကိုယ့်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးမှန်း သိပေမယ့်လည်း ဒီလောက်ကြီးတော့လည်း အလေးထားလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။ မင်းသားဖြစ်ချင်လွန်းတဲ့ စိတ်ကြောင့်ပဲ ပရိဂျူဆာကိုယ့်ကို တွယ်လေသလားလည်း မသိ။ ကိုယ်က ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘဲ ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက် ကောင်းပြ နေတော့လည်း ကိုယ့်မှာ ဝန်ပီသလို အားနာသလို ဖြစ်ရသည်။

“မင်း . . . ဒီလောက် ကိုယ်ပူနေတာ ဆေးခန်းသွားမှ ဖြစ်မှာပေါ့ . . . ကာရန်”

“ဒီကအပြန် ဝင်လိုက်မယ်လေ ကိုနေ . . .”

“မင်း ဘာနဲ့ ပြန်မှာလဲ . . .”

“ကျွန်တော့်မှာ ကားပါပါတယ်၊ ဒရိုင်ဘာကို စောင့်ခိုင်းထားတယ်”

“မင်း တိုက်ခန်းမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း နေတာ မဟုတ်လား၊ ခုလို ဖျားလာတော့ မင်း နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် ကိုနေ၊ ကျွန်တော် နေနေကျပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဆေးခန်းပြပြီး ဆေးသောက် အိပ်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ။ ကိုနေ အဝတ်အစားတွေ ကျွန်တော် ဝတ်သွားမယ်နော်၊ သေချာ လျှော်ဖွပ်ပြီး ပြန်ပေးပါ့မယ်”

“ရပါတယ်ကွ၊ အဟောင်းတွေပဲ . . . ပြန်မပေးလည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဝတ်သွား”

“ဒါဆို ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

“အေး . . . အေး . . . ဂရုစိုက် . . .”

ဘုန်းကာရန်က သူ့အိတ်ထဲကို သူ့ရေစိုဝတ်တွေ ပြန်ထည့်ပြီး ထိုင်ရာမှထသည်။ ကာရန်က နေလုလင်လောက်လည်း ပခုံးမကျယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်လည်း မထွားတာမို့ နေလုလင်၏ ရုပ်အင်္ကျီက ကာရန်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ခပ်ပွပွ . . .။ အိမ်နေရင်းဝတ်သည့် ကြိုးရှုံ့ဘောင်းဘီရှည်ကလည်း ကာရန်နဲ့ ချောင်ပွပွဖြစ်နေပါသည်။

“ကာရန် . . . ငါ အောက်ကို လိုက်မပို့တော့ဘူးနော်၊ မင်း တံခါးသော့ဖုကို နှိပ်ပြီး ဆွဲပိတ် ခဲ့ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကိုနေ၊ ကိုမိုး သွားပြီနော်”

“အေး . . . အေး”

ကာရန်က နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားပြီးမှ အခန်းဝမှာရပ်ကာ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လျက် . . .

“ကျေးဇူးပဲ ကိုနေ . . .”

ဟုပြောပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသည်။

နေလုလင်က ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားကာ မိုးလုလင်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက် ရင်း . . .

“သူက ငါ့ကို ဘာအတွက် ကျေးဇူးတင်သွားတာလဲ ညီညီ”

“ကိုကို သူ့ကို ဂရုစိုက်လို့ ကျေးဇူးတင်သွားတာ နေမှာပေါ့၊ ကိုကိုကို သူကြည့်သွားခဲ့တဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ မတွေ့လိုက်ဘူးလား၊ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ နူးညံ့နေလိုက်တာများ၊ ဒီကောင်က ကိုကို့ဆီ ပိုကိုပိုတာ . . .”

မိုးလုလင်က စကားပြောနေရင်း စားပွဲပေးက ပန်းစည်းဆီ စိတ်ရောက်သွားကာ . . .

“ဟား . . . ပန်းစည်းက လှလှချည်လား၊ ဒါလည်း

ဟိုကောင့်လက်ဆောင်ပဲလား . . .”

“ဟုတ်ပဲ၊ ကွာ၊ မင်းပြောသလိုပါပဲ၊ ဒီကောင်က ပိုကို ပိုတာပဲ”

“ကိုကို ဒီပန်းစည်း ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ကိုကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ပေးမှာလား၊ ဒီအတိုင်းထားလိုက်ရင်တော့ နှမြောစရာကြီးနော်”

မိုးလှလင်က ပန်းစည်းကို လှမ်းယူပွေ့ ပိုက်ရင်းပြောသည်။ တန်ဖိုးကြီး လာဗင်ဒါ ပန်းစည်း ကြီးက ခရမ်းဖျော့အရောင်အသွေးဖြင့် လှပလွန်းလို့ပင် . . . ။ ဒီမှာလည်း အလွယ်တကူ ဝယ်မရနိုင် သည့် ရှားပါးပန်းမို့ အလဟဿ မဖြစ်ချင်။

နေလှလင်က ပခုံးတွန့်လိုက်ရင်း . . .

“မပေးပါဘူးကွာ . . . အကျင့်ပါလို၊ တစ်ခါပေးမိရင် နောက်လည်း လိုချင်နေမှာ၊ ငါ ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ လက်ဆောင်ပေးရိုးထံစံ မရှိဘူး . . .”

“ကောင်မလေးတွေကပဲ ကိုကိုကို ပေးရတယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ကွ . . . ဟဲ ဟဲ”

“ဒါဆိုလည်း ဒီပန်းစည်း ကျွန်တော် ယူလိုက်မယ်”

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ . . .”

“ဟဲ ဟဲ . . . ရွှေပန်းချို့ ညီမလေးကို ပေးမလို့ . . .”

မိုးလှလင်က မင်းသမီး ရွှေပန်းချို့ ညီမလေး ငွေပန်းချို့ကို သဘောကျနေသူပင် . . . ။ မိုးလှလင်ဟာ နေလှလင်ထက် စိတ်ထားပျော့ပျောင်း နူးညံ့သည်။ ညီအစ်ကိုချင်းပေးမယ့် စိတ်နေ စိတ်ထား အကျင့်စရိုက်ချင်းတော့ မတူလှပါ။

“မင်း အဲဒီ ကောင်မလေးကို အတည်ကြီး ကြွေနေတာလား ဟေ့ကောင် .

..”

“ဒါပေါ့ ကိုကိုရ . . .”

“မင်း မကြောက်ဘူလား . . . သူ့အစ်မကို ရွှေပန်းချီက ဆတ်ဆတ်ကြဲနေော်၊ ပစိပစပ်က လည်း များသေးတာ၊ မင်း ညီမလိုချင် အစ်မကြည့်လိုက်ဦး . . . ကြားလား၊ စွတ်မွန်မနေနဲ့၊ ဒါ သုံး . . . ဒါသုံး . . .”

နေလုလင်က သူ့ခေါင်းသူ လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြ၍ ပြောလိုက်ပြီး ပြန်လည် အိပ်စက်ဖို့ အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ပါသည်။

*

(၂)

“သားကို မွေးပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ မာမီ . . .”

“အေး . . . အေး . . . Happy Birthday ပါ သားကြီးရယ်”

သားအမိနှစ်ယောက်က အိမ်တံခါးဝမှာပင်

ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

ဒီနေ့ . . . နေလုလင်၏ မွေးနေ့မို့ ညနေစာကို မာမီတို့ အိမ်မှာပဲ

အတူစားကြဖို့ စီစဉ်ထား သဖြင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်

အတူအိမ်ပြန်လာခဲ့ကြတာပင်။ မိုးလုလင်က သူ့ဗိုက်သူ့ပွတ်ရင်း

“မာမီ . . . သားလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်နော် မာမီ၊ ဗိုက်ဆာပြီနော် . .

.မာမီ”

“ဟင်း . . . မင်းကတော့ အမေ့အိမ်ပြန်လာရင်

ကိုယ့်အမေမျက်နှာအရင်မကြည့်ဘဲ ဟင်းအိုး အရင်ပြေးဖွင့်ကြည့်ချင်တဲ့

လူမျိုးပါလား မိုးလုလင်၊ စားရမယ် . . . စိတ်ချ ထမင်းပွဲ ပြင်ခိုင်း ထားတယ် . .

.ခဏစောင့်”

“ဟဲ ဟဲ . . . မာမီမျက်နှာကိုပဲ အရင်ကြည့်တာပါ မာမီရယ်၊

ဒါပေမယ့် မာမီမျက်နှာက စားမရ . . .”

“ကြည့်စမ်း . . . ဒီကလေး”

“ဟား . . . ဟား . . .”

မိုးလုလင်က အမေကို ကျီစယ်ရယ်မောရင်း ဖက်ပွေ့လိုက်သည်။
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် က အမေကို တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ပွေ့ဖက်လျက် ဧည့်ခန်းထဲသို့
ဝင်လာပါသည်။

မာမီက သားနှစ်ယောက်ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း . . .

“ခုမှလာပြီး အမေကို ခွဲနေလိုက်ကြတာ၊ တစ်ပတ်တစ်ခါတောင်
အိမ်ပြန်မလာတဲ့ သူတွေ ကများ . . .”

“အလုပ်များလို့ပါ မာမီရာ . . .သားတို့ အလုပ်အကြောင်း
မာမီအသိဆုံးပါ။ ခုရက်ပိုင်း နှစ်ကားတစ်ပြိုင်တည်း ရိုက်နေတော့ ရှုတင် နှစ်ခုကြား
ပြေးလွှားနေရတာ ညီညီကလည်း တိုက်မှာ ထိုင်ကားဆက်ရင်း
ခွေဖြန့်တဲ့ကိစ္စတွေလည်း လုပ်ရသေးတာ၊ မာမီအိမ် ပြန်မလာပေမယ့် သား ဘယ်မှ
လျှောက်သွားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး အလုပ်ပဲ လုပ်နေတာပါ . . .”

“အလကား မာမီ . . . ကိုကိုက အလုပ်သာ လုပ်နေပေမယ့်
သူ့ကောင်မလေး တစ်ယောက် ယောက်ဆီက ဖုန်းလာရင် ထထွက်သွားတတ်တဲ့
သူမျိုး . . .၊ အဲဒါမျိုးကျတော့ သူ့မှာ အချိန်ရှိ တယ်”

“ဟေ့ကောင် ညီညီ . . . မင်း မဟုတ်တာ ကုန်းမချောနဲ့၊ ငါက
အလုပ်အားမှ အပျင်းပြေ လေး ထထွက်သွားတာ၊ ငါ အလုပ်ရှုပ်နေတုန်းတော့
မိုးပေါ်က အိန်ဂျယ် ၁၀ ယောက်ဆင်းခေါ် တောင် လိုက်မသွားဘူး ဟေ့ကောင်၊
မင်းသာ မင်းကောင်မလေး တစ်ချက်ခွဲရင် ဗြဲခနဲ အော်ပြီး ပါပါသွားတာ . . .”

“ကျွန်တော်က တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက် ဦးတည်ချက်ထားပြီး
ကြိုက်တာ ကိုကိုသာ ကွင်းတက့ကွင်း ငါ့ကွင်းလို့ သဘောထားပြီး လှတာလေး
တွေတိုင်း လျှောက်လျှောက်တွဲနေ တာ . . .”

“ဒါတော့ သားငယ်ပြောတာ ဟုတ်တယ် သားကြီး၊ မင်းအကြောင်း
မာမီသိတယ်၊ မင်းက ငပွေး၊ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် အခုလို အတူတူ ရှိတယ်ဆိုတာ

နှစ်ယောက်ပေါင်း ကဲဖို့မဟုတ် ဘူး၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထိန်းကွပ်ပေးဖို့ပဲ . . .”

“သားကြီးအတွက် မာမီ စိုးရိမ်တယ်၊ လောကမှာ အန္တရာယ်အဖြစ်နိုင်ဆုံးသူက ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် လည်လှပြီလို့ထင်တဲ့ သူတွေပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးလွန်းတော့ ယုံကြည်မှုတွေ လွန်ကဲကုန်ရော . . .၊ တစ်ဖက်ကို လျှော့တွက်ရော၊ အဲဒီ တော့ သတိမရှိတော့ဘဲ အငိုက်မိပြီး အမှားတွေ့ရော . . .။ မလည်တဲ့ ရိုးတဲ့သူတွေက ငါမလည်ဘူး၊ ငါရိုးအတယ်ဆိုတာ အမြဲသတိရှိရင် တော်ရုံ အမှားမတွေ့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မာမီက သားငယ်အတွက် သိပ်မပူဘူး၊ သားကြီးအတွက်ပဲ ပူတယ်”

“မပူပါနဲ့ မာမီရယ် . . . သား စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး . . . စိတ်ချ”

သားအမိသုံးယောက်က ဧည့်ခန်းဆိုဖာရှည်ပေါ်မှာ အတူတကွ ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ မာမီက အလယ်က သားနှစ်ယောက်က တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ . . .။ သားအမိသုံးယောက် ဆုံတိုင်း ခုလိုပဲ အမြဲရင်းနှီးလုံးထွေးကာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်စရာရှိတာ တိုင်ပင်။ ပြောစရာရှိတာ ပြောကြ သော ဆက်ဆံရေးမျိုးမို့ နေလုလင်တို့ မိသားစုက ပျော်စရာ ကောင်းပါသည်။

“မာမီဘဝမှာ အမျှော်လင့်ရဆုံး ပန်းတိုင်က မာမီသားနှစ်ယောက်စလုံး မိန်မအလိမ္မာလေး တွေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျ၊ သားတွေ သမီးတွေမွေးပြီး ပျော်ရွှင်တဲ့ မိသားစုဘဝကို ရဖို့ပဲ။ မာမီဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ မြေးတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကုန်ဆုံးချင်တယ်၊ မာမီကလည်း တစ်ဦး တည်းသောသမီး၊ မင်း ဒက်ဒီကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သား၊ မာမီမွေးထားတာလည်း မင်းတို့ နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ မိသားစု အသိုက်အဝန်းက အရမ်းမကြီးမား မစည်ကားဘူးလေ၊ ခုဆို မာမီတို့ စီးပွားဥစ္စာအတွက်လည်း မပူရဘူး၊ သားတို့ကလည်း ကိုယ့်စီးပွားရေးနဲ့ကိုယ် အောင်မြင် နေကြပြီ၊ သားတို့ဆီက

မျှော်လင့်ဖို့ ကိုယ်အောင်မြင်နေကြပြီး သားတို့ဆီက မျှော်လင့်ဖို့ သားတို့ အတွက် ပူစရာဆိုလို့ အိမ်ထောင်ရေးပဲ ရှိတော့တာ”

“မာမီ . . သားအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ၊ သား လက်ထပ်ချင်လောက်တဲ့အထိ ချစ်မိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးတွေရင် မာမီဆီအရင်ခေါ်လာပြမှာ . . .”

“သားကြီးက အဲဒီလို အပြောကောင်းလို့ ကြောက်ရတာပဲ။ မင်းက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် မခံစားရပါဘူးထင်ပြီး ပေါ့ပေါ့လေး လျှောက်တဲ့နေ့တတ်တဲ့သူမျိုး၊ အဲဒီလို လူမျိုးက ခံစားရပြီးဟော့ဆိုရင် အဖတ်ဆည်လို့ကို မရနိုင်တော့အောင် အသေအကြေ ခံစားရမှာ၊ ပေါ့ပေါ့တွေးထား တဲ့သူက ပိုပြီး လေးလေးပင်ပင် ခံစားရတတ်တယ်”

“ဟား . . .ဟား . . . ကိုကိုတော့ မာမီစကားလုံးတွေအောက်မှာ ကျွတ်စင်ကြီး ဖြစ်နေပါပြီ ဗျို့၊ မာမီ . . .တွေ့တုန်း ဖိသာဆုံးမထား၊ ဒါမှ ကိုကို အသိတရားရမှာ . . .”

နေလုလင်က အီလည်လည် မျက်နှာနှင့် ခေါင်းကုပ်နေတာမို့ မိုးလုလင်က ရယ်မော နောက်ပြောင်နေသည်။

မာမီ ဒေါ်ထားနုခင်က ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“အဟင်း . . . မာမီသားကြီးလည်း မွေးနေ့မှာ ဆုံးမစကားတွေပဲ ကြားပြီး အာရုံနောက်နေ ပြီထင်တယ်၊ ကဲ . . . ကဲ နောက်ဆုံးတစ်ခုမပြောလို့ မဖြစ်တာလေး တစ်ခု ပြောပြီးရင် တော်ပါပြီ။

“ခင်ညာ . . .ဘာရှိသေးလို့လဲ ဟင် . . .”

နေလုလင်က မျက်နှာငယ်လေး၊ နှာသံပါကလေးနှင့် ပြန်ပေးလိုက်တာမို့ ဒေါ်ထားနုခင်က ရယ်မောရင်း . . .

“သားကို မာမီ အနက်နဲ့မတည့်ပါဘူးလို့ ပြောထားတဲ့ကြားက ဘာလို့

အနက်ဝတ်လာတာ လဲ၊ ဒီအင်္ကျီက အသစ်ထပ်ဝယ်တဲ့ အင်္ကျီမဟုတ်လား”

မာမီစကားကြောင့် နေလုလင်က ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်သည်။
မာမီမှာလည်း အဲဒီ အစွဲက ရှိသည်။ ဗေဒင်တွက်ကြည့်ပြီး နေလုလင်နဲ့
အနက်ရောင်နဲ့ မတည့်ဟုဆိုကာ အနက်ရောင် မဝတ်ရ ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။
ခက်တာက ခုခေတ်မှာ အနက်ရောင်ဆိုတာ ဖက်ရှင်ကာလာ . . .။
ဟိုအရင်တုန်းကသာ အလှူပွဲလမ်း မင်္ဂလာဆောင် နေ့ခင်းကြောင်တောင်တွေမှာ
အနက်ရောင်ကို သိပ်ဝတ်လေ့မရှိပေမယ့် ခုခေတ်မှာတော့ ဘာအစွဲမှ
သိပ်မရှိကြတော့ပါ။ ဒီလိုပဲ သာမန်ကာလာ တစ်ခုလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
ဝတ်ဆင်နေကြတာပင် . . .။ နေလုလင်ကလည်း လူငယ်ပီပီ အနက်ကြိုက် သူမို့
တီရှပ်ဝယ်ဖြစ်လည်း အနက်၊ ရှပ်အင်္ကျီ၊ ကုတ်အင်္ကျီတွေဟာလည်း အနက်။

ဒီနေ့လည်း ဖစ်တင်ကိုယ်ကျပ် ရှပ်လက်လို အမည်းရောင်ကလေးနှင့်
ဂျင်းပဲနီအဖြူကို တွဲဝတ်လာမိလိုက်သည်။ ခုတော့ ခံပေါ့ . . .မာမီရစ်တာ။

“အဟဲ . . . မာမီပြောထားတာ သား ဧ မှသွားလို့ပါ မာမီ၊ ဟိုလေ
သားအကြိုက်ဆုံး အရောင်ကလည်း အနက်ရောင်၊ သားမှာရှိတာတွေကလည်း
အနက်ရောင်ဆိုတော့ . . .”

“အနက်ရောင်နဲ့ သားနဲ့ မတည့်ဘူးလေ သားရယ်၊ လူတွေမှာ
လပ်ကီးကာလာ၊ အန်လပ် ကီးကာလာဆိုတာ ရှိတယ်။ မင်းရဲ့ unlucky ကာလာက
အနက်၊ ကိုယ်က စီးပွားရေးလည်း လုပ်နေတဲ့သူလေ၊ စီးပွားရေးသမားဆိုတာ
ဒါမျိုးတွေ မယုံကြည်ချင်လို့ မရဘူး၊ ကဲ . . .ဒီလိုလုပ် . . . သားမှာရှိတဲ့
အင်္ကျီအနက်တွေရဲ့ ကော်လာအတွင်းဘက်မှ အပ်ချည်အဖြူလေးနဲ့ နည်းနည်း
ထိုးပေးလိုက်မယ်”

“အဲဒါဆို ဝတ်လို့ရလား မာမီ . . .”

“အေးပေါ့ . . .၊ လုံးဝအနက်ကြီးမဟုတ်ဘဲ အဖြူချည်လေးပါတော့

မဆိုးဘူးပေါ့၊ ရှိတာ တွေတော့ ထိုးပေးထားမယ်၊ နောက်ထပ်တော့ မဝယ်နဲ့တော့၊
ကဲ . . . အဲဒီ အင်္ကျီလည်း သွားလဲ လိုက်တော့ . . .”

“ဟင် . . . အခုလား”

“အေးလေ . . . အပေါ်ထပ် မင်းအခန်းမှာ သွားလဲပြီး အဲဒီ
အင်္ကျီပြန်ယူလာခဲ့၊ အိမ်က ကောင်မလေးကို ချည်အဖြူထိုးခိုင်းထားလိုက်မယ်၊ ကဲ . . .
. သွား . . . လဲလိုက် . . .”

နေလုလင်က ထိုင်ရာမှ ထရသည်။ သူခံယူထားတာကတော့
မွေးနေ့ဆိုတာ မွေးနေ့ရှင်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားဖို့ထက် မွေးနေ့ရှင်ကို
မွေးပေးတဲ့ မိဘကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားဖို့က အဓိကကျသည်ဟုပင် . . .။
မွေးနေ့တွေမှာ မွေးနေ့ပွဲကြီး ဝိုးချဲကျင်းပဖို့ထက် မွေးမေမေအနားမှာ
အတူပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိနေနိုင်ဖို့က အရေးကြီးသည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့်
ဒီနေ့မှာ မေမေ့ကို ဘာအတွက်မှ ကလန်ကဆန် မလုပ်လို့ . . .။ မေမေပြောသမျှ
နာခံဖို့ အသင့်ပင်။

သူက ထရပ်ရင်း တီဗီဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ သူတို့
မရောက်ခင်က မာမီ အခွေ ကြည့်နေပုံရသည်။ တီဗီကို pause လုပ်၍ ရပ်ထားသည်။

“မာမီ . . . အခွေကြည့်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ် သား၊ သားတို့တိုက်က ဒီအပတ်ထွက်တဲ့ အခွေ
ကြည့်နေတာလေ . . .”

“ကောင်းရဲ့လား မာမီ၊ ဝေဖန်ပေးဦးနော်”

“အေးပါ . . . ကြည့်ပြီးသလောက် ဝေဖန်ပုံမယ်၊ သွား အင်္ကျီသွားလဲ၊
ပြီးရင် ထမင်းစား မယ်လေ၊ စားရင်း ပြောကြတာပေါ့”

“ဒက်ဒီက နောက်ကျမှာလား မာမီ . . .”

“နောက်မကျဘူး၊ ခုပဲ ရောက်လာမှာ၊ သားမွေးနေ့မှာ ဘာအလုပ်တွေ ဘယ်လိုရှိရှိ မင်းဒက် ဒီနောက်ကျရိုးထုံးစံရှိလို့လား . . .”

နေလုလင်က ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးရင် အပေါ်ထပ် အခန်းရှိရာသို့ တက်လာခဲ့ပါသည်။ မိဘ တွေရဲ့ အလေးထားချစ်ခင်မှုကို ခံရတဲ့ဘဝဟာလည်း ခမ်းနားလှပတဲ့ ဘဝတစ်ခုပါပင်. . .။

ဒက်ဒီက ရန်ကုန်၊ မန္တလေးနဲ့ နေပြည်တော်မှာ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းတွေ ရှိတာမို့ မကြာခဏ ခရီးသွားတတ်သော်လည်း သူတို့ညီအစ်ကိုရဲ့ မွေးနေ့၊ မေမေမွေးတွေမှာတော့ ဘယ်တော့မှ နောက်မကျဘဲ အရောက်ပြန်လာတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

သူအပေါ်ထပ် သူ့အခန်းမှာ အဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်ဆင်းလာတော့ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မိသားစု စုံညီနေပြီ။ ဒက်ဒီလည်း ပြန်ရောက်ပါပြီ . . .။

အားလုံးအတူ ထမင်းစားရင်း စကားတွေ အကြောင်းအရာစုံ ပြောဖြစ်နေသည်။

မာမီက နေလုလင် ပန်းကန်ထဲကို ပုစွန်တစ်ထုပ်ကို ခပ်ထည့်လိုက်ရင်း . . .

“မာမီ အခုကြည့်နေတဲ့ ကားထဲမှာ ပါတဲ့ ဘုန်းကာရန်ဆိုတဲ့တစ်ယောက်က တော်တော် လေး လိုသေးတယ်နော်သား၊ သူ သရုပ်ဆောင်တာ ကြောင်တယ်၊ မျက်လုံးအကြည့်တွေလည်း သေတယ်၊ စကားပြောတဲ့ လေယူလေသိမ်းလည်း မမှန်ဘူး၊ ရုပ်ကလေးကတော့ တော်တော် ချော တယ်”

“ဟုတ်တယ် မာမီ၊ သူက မော်ဒယ်လ်အနေနဲ့တော့ လူသိများပါတယ်၊ ရုပ်ကလည်း ချောတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် သရုပ်ဆောင်တဲ့နေရာမှာတော့ အများကြီး လိုသေးတာပေါ့ . . .။ မင်းသား သူငယ်ချင်း နေရာလောက်ဆိုတော့

အဆင်ပြေနိုင်မလားလို့ ထည့်ပေးမိတာ . . .”

“မင်းသား သူငယ်ချင်းလည်း မင်းသားသူငယ်ချင်းအလျှောက် လုပ်နိုင်ရမှာပေါ့၊ ဒါမှ ဇာတ်က ကြည့်ကောင်းမှာပေါ့၊ သူတစ်ယောက်က ကွက်ကြောင်နေရင် ကြည့်ရတာ ထော်လော် ကန့်လန့်ကြီးလေ . . .”

“တဖြည်းဖြည်းတော့ အလုပ်က သင်သွားမလားလို့ မျှော်လင့်မိတာပါပဲ မာမီရယ်”

“ဒက်ဒီအမြင်ပြောရရင်တော့ . . .”

“ဒက်ဒီက စကားဝိုင်းထဲ ဝင်လာသည်။ ဒက်ဒီရော မာမီပါ ပရိဂျူဆာလုပ်ခဲ့ဖူးသူများမို့ သားတွေထက်တောင် အမြင်ရှိကြသူများပင်။

“ဒက်ဒီလည်း ကြည့်ဖြစ်တယ်လား”

“မင်း မာမီပြုလို့ သူ့အခန်းတွေ ဝင်ကြည့်လိုက်တာ၊ ကောင်လေးက ရုပ်ရည်အရဆိုရင်တော့ ခေါင်းဆောင်မင်းသားနေရာထားလို့တောင် ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို အဲဒီ လိုနေရာမှာ တင်ပေး လိုက်ရင်လည်း အောင်မြင်မယ်မထင်ဘူး၊ သူ့ပုံစံက မိန်းမချောလေး . . .၊ မိန်းမလို ဝတ်လိုက်ရင် မိန်းမနဲ့ အရမ်းတူမယ့် ရုပ်မျိုး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုမျိုးတော့ မရှိဘူးထင်တယ်၊ သရုပ်ဆောင်တတ်သွားရင်တောင် သူ့မှာ အဲဒါလေး လိုနေတယ်၊ ယောက်ျားက ယောက်ျားလို မချောဘဲ မိန်းမလို ချောလွန်းနေတော့ ဆွဲဆောင်မှု မရှိဘူးပေါ့”

မိုးလုလင်က မာမီလက်ရာ ကကတစ်ငါးပေါင်းကို ဖွဲစားလိုက်ရင်း . . .

“ကျွန်တော်လည်း ထင်ပါတယ်၊ သူ့အနေနဲ့ သရုပ်ဆောင်တာထက်စာရင် ရုပ်ပြသက်သက် မော်ဒယ်လ်လုပ်တာက ပိုအဆင်ပြေမှာ၊ ဒါပေမယ့် ကာရန်ကလည်း သရုပ်ဆောင်အရမ်းဖြစ်ချင် တာ ဒက်ဒီ၊ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ကို ဝင်ထွက်ပြီး

အရမ်းအောက်ကျိုကျို လိုက်ပေါင်းနေတော့ ခင်မင်မှုနဲ့ အဆင်ပြေမယ်ထင်တဲ့ အခန်းလေးတွေ ထည့်သုံးနေရတာ ပဲ”

“အေးလေ . . .စောင့်တော့ ကြည့်လိုက်ဦးပေါ့ . . .”

မိသားစုအားလုံး စကားတပြောပြောနှင့် ထမင်းအတူတူ စားကြရင်း နေလုလင်၏ မွေးနေ့ ညနေခင်းလေးက သာယာစိုပြေလို့ နေခဲ့ပါသည်။

ဒီလိုအချိန်တွေဟာ နေလုလင်အတွက်တော့ ဆန့်ကျင်ဘက် မိန်းကလေးတွေရဲ့ အလှ အပကို ခံစားပျော်မွေ့ရင်း ကုန်ဆုံးရတဲ့ အချိန်တွေထက် တန်ဖိုးရှိပါသည်။

*